

הפרה הדוקרנית

ק. אושינסקי

הייתה לנו פרה, אחת כזו בעלת אופי,
דוקרנית שזה פחד! אולי לכן גם לא נתנה
הרבה חלב.
לאמי ולאחיותי תמיד היו צרות אתה. קורה
שהעדר יוצא למרעה והיא בצהריים חוזרת
הביתה, או נכנסת לשדה שיפון. ולך תוציא
אותה!
במיוחד קשה היה אתה כשהמליטה עגל.
אי-אפשר היה לעצור אותה. פעם אפילו
פירקה דיר חזירים בקרניה. וקרניים היו לה
ארוכות וישרות. לא פעם רצה כבר אבא
להוריד לה אותן, אבל תמיד דחה זאת, או
אולי הייתה לו תחושה מוקדמת.
וכמה שהייתה זריזה ומהירה! כשהרימה
זנב, הורידה ראש ורצה, גם בסוסים לא תשיג אותה.

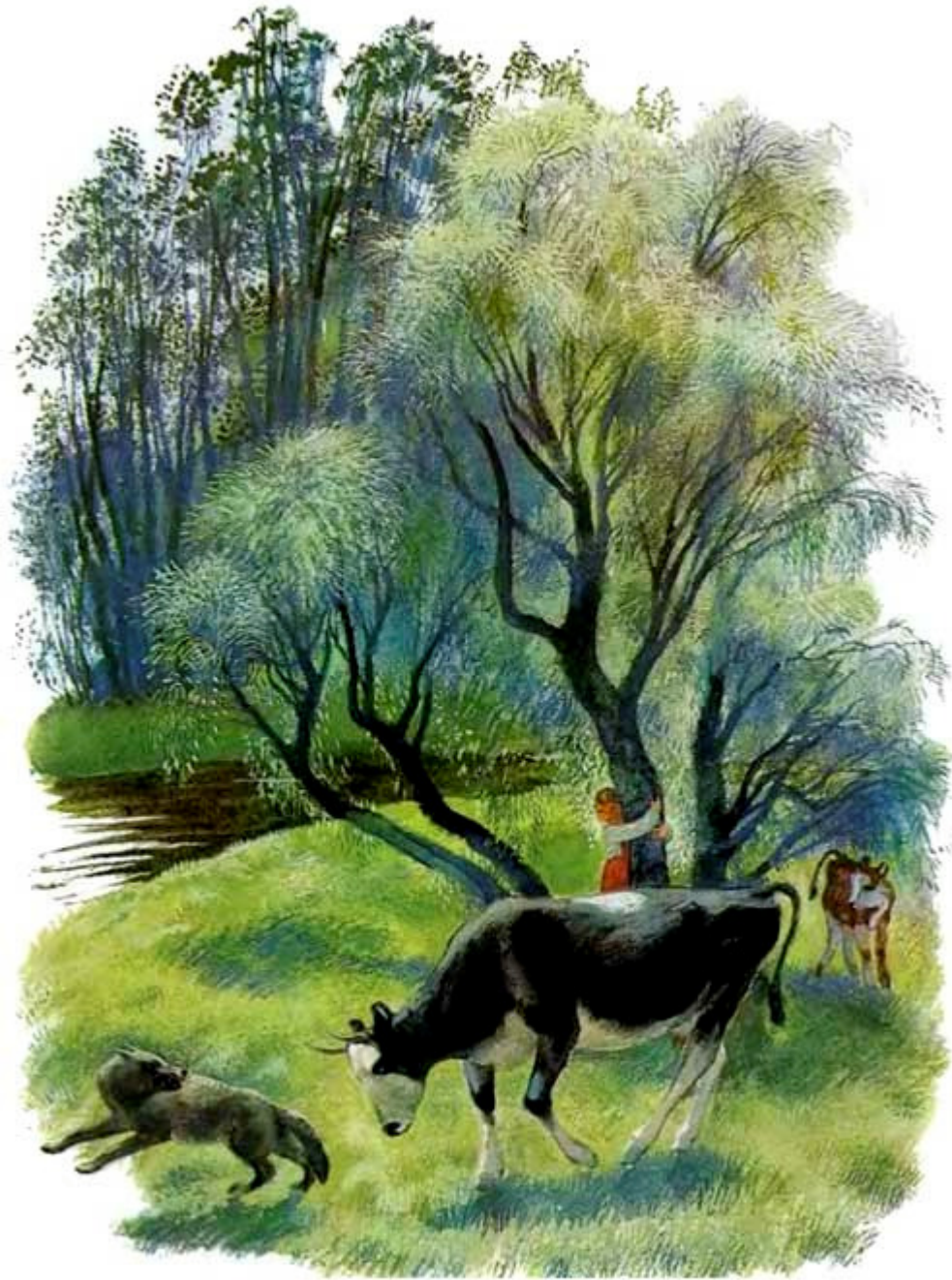
יום אחד היא ברחה לרועה, עוד הרבה לפני רדת ערב.
עגל היה לה בבית. אמא חלבה אותה, הוציאה את העגל
מהדיר ואמרה לאחותי, ילדה בת שתיים-עשרה "הוציאי,
פניה, את הפרה והעגל לנהר. שירעו על הגדה. רק תשימי
לב שלא יכנסו לשיפון. היום עוד ארוך. למה שיעמדו כאן
בלי תועלת.

פניה לקחה ענף ערבה, הובילה את העגל והפרה לנהר,
ראתה שרועים שם בשקט, ובעצמה ישבה תחת עץ ערבה
והתחילה לקלוע זר מפרחי דגניות שקטפה בדרך. קולעת
ושרה לה שיר.

פתאום היא שומעת משהו שרועש בתוך הערבות. ולאורך כל הנהר צומחות ערבות בגושים סביכים. היא מביטה ורואה משהו אפור יוצא מתוך הסבך. הנערה התמימה חשבה שזה סרקו, הכלב שלנו. ובאמת זאב דומה קצת לכלב, ורק הצוואר אצלו מקורזל יותר, זנב ישר, פרצוף חמור ועיניים נוצצות. אבל פניה מעולם לא ראתה זאב.

היא התחילה לקרוא לכלב "סרקו! סרקו!" והנה רואה, העגל והפרה אחריו רצים אליה כמו משוגעים. קפצה פניה, נדבקה לגזע העץ, לא ידעה מה לעשות. העגל נדבק אליה והפרה דוחפת אותם לעץ, הורידה ראש, בפרסות קדמיות חופרת באדמה, גועה בקול ומפנה את קרניה ישר מול הזאב.

פניה נבהלה, חיבקה את העץ בשתי זרועותיה, רוצה לצעוק, אך מרוב פחד קול לא יוצא מפיה. וזאב מתנפל ישר על הפרה, אך מיד קופץ אחורה, כנראה קיבל דקירה בקרן. רואה הזאב שישר לא יצליח, אז מנסה לגשת פעם מצד אחד של הפרה, פעם מצד שני, כדי איכשהו לתפוס אותה, אך איך שלא יגש, תמיד הקרניים מולו. פניה עדיין לא הבינה מה קורה, רצתה לרוץ, לברוח, אך הפרה לא נותנת, דוחפת אותה לעץ. הילדה התחילה לצעוק, לקרוא לעזרה. על הגבעה לא רחוק חרש הקוזק שלנו. שמע את שאגת הפרה וקריאות הילדה, עזב את המחרשה ורץ לגדה.

הוא ראה מה קורה, אבל בידיים ריקות
לא העז להתנפל על הזאב, כי זה היה
גדול כל כך ומרוגז. אז קרא לעזרה לבנו
שגם חרש שם בשדה.

ראה הזאב שבאים אנשים, ניסה
להתנפל עוד פעם, פעמיים, נכנע וברח.
הקוזקים בקושי סחבו את פניה הביתה,
כל כך מבוהלת הייתה.
ואבא שמח מאוד שלא הוריד לפרה את
קרניה.